Thùy Dương

Bùa Yêu

vietmessenger.com

Ngày trẻ bà ngoại là cô gái đẹp trong làng. Nhưng đường tình duyên chẳng hề may mắn. Hai đời chồng, bà có hai cô con gái và ở vậy từ năm 29 tuổi. Khi đã già, bà lại nuôi cháu cho con gái.

Bà thường kể đủ thứ chuyện khi dỗ tôi và em gái ngủ. Lớn lên trong tôi chỉ còn rõ nhất câu chuyện về cô Thảo đẹp nhất làng, yêu người trai nghèo không lấy được đã nhảy sông tự vẫn. Đêm tối trời, cô thường hiện lên hết khóc rồi lại hát, kết các loại bùa yêu thả chúng bay khắp nơi…

Mùa thu. Trời xanh nao lòng và nắng vàng cũng ngơ ngẩn. Tôi chạy chân trần đuổi bắt những con chuồn chuồn ớt. Đâm sầm vào bụi cúc tần, tôi bắt gặp màu vàng nồng nàn của những búi tơ hồng vấn vương. Những chiếc lá vàng lơi lả mà chú tiểu trong chùa vun lại, đủ cho tôi chơi nửa ngày không chán. Trong không trung, thỉnh thoảng có sợi tơ trắng mỏng mảnh nhẹ nhàng bay ngang, lúc căng dài lúc co tròn lại. “Bùa yêu…” tôi hét lên và chạy đuổi theo. Khó khăn lắm tôi mới bắt được chúng. Đám bạn trong làng ngơ ngác nhìn tôi. Một bà lão móm mém đi qua nhổ bãi quết trầu, day day đôi mắt mờ đỏ lắc đầu “Trông như cô Thảo ngày xưa ấy ư… Rõ khổ!”.

Mẹ đón tôi về thị xã (thực ra cách nhà bà ngoại có 2- 3 cây số). Sau mấy năm đi Tây cùng chồng - trông mẹ đẹp ra và chẳng hề thay đổi. Chỉ có điều mẹ luôn luôn trong trạng thái nôn nóng và bồn chồn: “Bố mày ở lại bên đó và chạy theo con… Cái đồ gái Tây thô bỉ… Rồi mẹ đến phải sang nữa thôi!”. Tôi tròn mắt nhìn mẹ, một nữ trí thức xinh đẹp, quần áo lúc nào cũng hợp mốt, duyên dáng, lại có thể thốt ra những lời đó sao. Mà tôi đã nói bao lần rồi mẹ chẳng chịu nghe cho. Tôi không thể gọi ông ta - chồng của mẹ - bằng bố. Ai thì cũng chỉ có một người bố duy nhất - dù người đó đã bỏ hai đứa con gái 7 tuổi và hơn 2 tuổi ra đi. Căm giận

bố, mẹ đã cấm cửa ông, gửi phắt chúng tôi về với bà ngoại và cũng đi tít mít. Bây giờ mới về được vài tháng thì đã thế…

“Năm nay con đã vào đại học, rồi mẹ sẽ chuẩn bị cơ sở để con tự lập được và lo cho cả em. Mẹ phải sang cột lão ta lại…”. Chẳng nhìn tôi, mẹ cứ lẩm bẩm như một mụ hàng xén đang tính toán với gánh hàng của mình. Ừ thì mẹ đi. Chị em tôi dường như không quen rồi đến phải quen và đã quen với những ngày tháng dằng dẵng xa mẹ.

Tôi cũng đã quen tháng tháng ra bưu điện lính mấy cân hàng rồi mang đến nhà người quen bán đi, trang trải mọi thứ cho ba bà cháu, trả tiền học thêm cho hai chị em… Chỉ khổ thân mẹ - sao cứ bồn chồn, bứt rứt không yên thế!? Có phải do yêu mà mẹ cứ long đong mãi sao? Tiếc rằng mẹ chẳng có bùa yêu…

Không giữ được tình yêu với bố, mẹ lao đi tìm và tìm bằng được những người nào giống, hoặc hao hao giống bố. Ông bố dượng hiện thời của chúng tôi là một ví dụ không phải đầu tiên nhưng cũng chưa hẳn cuối cùng. Mẹ yêu ông ta, than thở, trách giận ông ta lẫn với lần hờn ghen, giận dữ đối với bố. Bao nhiêu năm rồi chúng tôi chưa gặp mặt bố, chỉ nhận những món quà do ông gửi qua bưu điện. Nhưng mẹ lại biết rõ từng đường đi nước bước của ông, những mối tình và trắc trở mà ông gặp. Mẹ kể lại những điều ấy với bà, với chị em tôi giọng hả hê, đắc thắng xen lẫn sự ghen tuông không giấu giếm. Thật là kỳ lạ.

Rồi mẹ lại đi khi biết tin bố tôi cũng trở sang bên ấy và người chồng của mẹ có một cô bồ mới. “Con gái lớn rồi phải biết giữ thân con ạ. Tốt nhất là đừng có xiêu lòng trước những lời tán tỉnh của bọn con trai. Bao giờ lấy chồng con sẽ chọn người đàn ông nào yêu con nhất. Đàn

bà mà yêu nhiều rồi sẽ khổ…”. “Như mẹ phải không?” Tôi thầm hỏi trong lòng và ôm lấy mẹ, cảm thấy hơi ấm nồng nàn từ đôi bầu vú mẹ phả vào ngực và cảm nhận được cả những cái run rẩy từ đôi vai để trần của mẹ.

Năm thứ hai đại học thì tôi yêu. Anh ấy đẹp, và dường như hứa hẹn, lấp lánh một tài năng nào đó. Tôi đến nhà anh và reo lên khi thấy bó hoa cắm ngoài phòng khách. Những bông hoa trắng xanh khiêm nhường thường mọc chốn đồng quê có cái tên hết sức bình dị thật thà. Nhưng với tôi chúng mang một cái tên đặc biệt khác: Hoa sương. Bởi những bông hoa chẳng khác nào những chiếc mạng nhện mắc đầy sương “Hoa sương ư? Em hay thật…”. Anh cười kéo tay tôi “mốt thời thượng đấy mà - người ta chở từ quê ra thành phố đủ các loại hoa, cỏ dại khờ!”. Trong phòng của anh duy nhất chỉ có một bông hoa hồng trắng ngậm sương. “Đây mới chính là anh - em biết không - và là cả em nữa!”. Chúng tôi hôn nhau bên bông hồng. Hương hoa quyện trong hương vị của nụ hôn đầu tiên - ngọt ngào, man mác, chẳng thể nào quên.

Bốn tháng, sau những lần hò hẹn, những nụ hôn dài mê mải đắm say, tôi bỗng nhận được một lá thư ngắn ngủi và đầy sự có lý của anh. “Chúng ta phải chia tay. Đừng hỏi anh vì sao em yêu ạ, cũng như anh không hỏi vì sao những loài hoa dại đã có tên mà em vẫn cứ đặt những cái tên ngộ nghĩnh, dễ thương khác cho nó. Chúng ta đã có những giờ phút có thể gọi là hạnh phúc, dễ chịu bên nhau. Em đã đem niềm vui cho anh và anh với em - cũng vậy. Thế là hòa và vì điều ấy, xin em đừng tìm gặp hay căn vặn gì anh. Chúc em may mắn và hạnh phúc!”.

Câu cuối cùng như cười giễu tôi. Hạnh phúc ư - Có thể hạnh phúc được không khi phải chia tay với mối tình đầu của mình, với chàng trai đầu tiên mà mình yêu? Tôi bỗng

nhớ lại câu nói của anh ta hôm nào: “những loài hoa cỏ dại khờ mang từ quê ra…”. Có lẽ tôi lúc ấy cũng là một mốt kiểu thời thượng của anh ta… Tôi phá lên cười, xé tan lá thứ và ném nó vào gió. Những mảnh giấy trắng như những cánh bướm bay tan tác, lung tung. Nước mắt tôi tràn ra, chảy ướt cằm.

Chiều thu. Tôi lang thang trong dãy phố nhỏ, ẩm thấp và u ám. Những chiếc lá vàng thả chầm chậm, quấn lấy bước chân. Tôi thèm được trở lại ngày xưa, chân trần chạy khắp nơi, chẳng hề biết trên đời lại có nỗi buồn trĩu nặng lòng và dư vị ngọt ngào lẫn cay đắng của mối tình đầu vương vấn mãi. Bỗng một gương mặt nhăn nhúm ló ra từ ô cửa sổ: “Mời cô vào trong này. Cô vào đi!”. Như một cái máy, tôi bước vào ngôi nhà cổ có đến hàng trăm năm, tường đã chóc lớp vữa trát, lộ ra cả màu gạch hồng hồng. Ông già lôi ở đâu đó ra một chiếc thước dây đã xỉn màu, chẳng nói chẳng rằng loay hoay đo đo, tính tính. “Cô là người của mùa thu. Tôi sẽ may cho cô bộ váy áo kết bằng nắng và tơ trời mùa thu. Tôi đã để dành và chờ đợi từ 60 mùa thu trước. Tuần sau, vào buổi chiều này, cô nhớ đến lấy… Nhớ chưa!”. Tôi vâng dạ, chào ông ra về. Cũng chẳng thấy ngạc nhiên, dù chưa hề có ý định may sắm gì trước đó.

Đôi chân cứ tự đưa tôi đến khu phố cổ. Chẳng dám gõ cửa, tôi e dè đứng trước căn nhà khép kín. Bỗng co cô gái đẩy cửa bước ra: “Trao cho cô gái đến đây - bác tôi dặn đi dặn lại như thế. Tiền nong à? Tôi không thấy bác nói gì hết. Tôi không dám nhận đâu. Bác tôi già rồi, sống một mình và kỹ tính lắm. Được nếu có ai về quê - tôi sẽ hỏi giúp chị…”.

Tôi giũ bọc giấy. Một bộ váy áo vàng nồng nàn điểm những sợi trắng mỏng manh. Tôi khoác chúng lên người. Trong gương, một cô gái mắt mở lớn, sáng lóng lánh – một màu vàng say như sắc mật. Làn da mịn như ngà ửng sáng… Cô

gái nhoẻn miệng cười – những đốm trắng cũng nhấp nháy cười theo. Tôi khép cửa bước ra đường. ánh nắng thu nhảynhót theo bước chân. Bao người đi đường nhìn tôi, có nhiều người đi xa còn ngoái đầu nhìn lại… Tôi, bộ váy áo màu vàng và cùng với nắng thu cuốn nhau đi nhẹ êm, không ồn ã.

Anh ta đứng trước mặt tôi, cái người tôi đã yêu với mối tình đầu ấy, và chết sững nhìn. Tôi dường như thấy nhẹ nhõm trong lòng. “Em đi đây vậy? Dạo này em sao rồi?” “Em ư, bình thường thôi mà!”. Anh ta nắm lấy tay tôi thì thào: “Trời ơi – sao mà màu mắt em lại vàng óng lên thế”. Trước đây sao anh chẳng nhận thấy và chẳng hề biết nó đẹp đến vậy… Chúng mình đi cùng nhau được không?” “Không đâu – em đang bận”. “Bận gì nào, anh sẽ cùng làm với em!”. “Em còn bận thương nhớ mùa thu – có làm với em được không?”. Tôi phá lên cười giòn giã vô tư khi nhìn lại gương mặt tẽn tò ngớ ngẩn của anh ta. Sao ngày xưa tôi lại thấy gương mặt ấy hứa hẹn điều gì như tài năng nhỉ? Thời gian trôi qua rồi. Lúc tôi yêu và chờ đợi, sao anh ta chẳng đến. Giờ đây tôi không còn là cô bé ấy nữa và anh đã trở thành người xa lạ…

Bà ngoại bê lên một bát canh rau tập tàng hái trong vườn nhà, mấy ngọn dền cơm, nắm lá ớt, khoai lang rau muống, rau đay và mấy nụ mướp…

Trên mâm chỉ độc có một bát tép rang khế và chiếc nồi gang còn vương tàn rơm, thơm hôi hổi mùi cơm mới. Tôi sà vào xới cơm. Canh bà nấu ngon hơn tất cả những thứ trên đời tôi đã từng ăn. Bà vừa quạt cho tôi vừa mắng yêu: “Cha mẹ nhà chị - rõ là lớn quá rồi. Cơm gạo nuôi quả là không phí. Thế có đám nào chưa - nói bà nghe xem…” “Sắp rồi bà ạ… Chỉ ít lâu nữa là cháu dẫn về để bà xem mặt”. Bà quay đi thở dài: “con gái trông thế kia - khéo lại cao số cũng nên. Mà con mẹ thì dễ đến ba năm rồi mà

chẳng quay về nhà lấy một chốc!". Tôi ôm ngang lưng bà, cái lưng mảnh khảnh đã còng còng: "cháu lớn rồi, sắp đi làm đến nơi. Cháu sẽ lo được cho bà và cái Nhu mà…". Mắt bà rân rấn: "Phần bà đâu có lo. Lo là lo cho mày kia kìa… con ạ".

Cái Nhu chở tôi ra bến. Nó láu táu: "Chị có nhớ chuyện ngày xưa bà kể không - Cô gái đẹp đêm đêm hiện lên bờ sông thả bùa yêu ấy… Cái anh trai làng không lấy được cô đã bỏ đi biệt xứ - giờ mới trở về đây. Eo ơi giờ ông ấy đã ngoài 70 tuổi rồi, chẳng vợ chẳng còn gì cả…". Tôi giật thót cả tim - vậy ra ông ấy ư. Nhưng có khi không phải. Trên đời này thiếu gì chuyện trùng hợp.

Sắp tới lúc xe chạy, cái Nhu mới bảo: "Em sẽ thi Cao đẳng sư phạm chị ạ. Vừa học gần nhà, ra trường có thể xin dạy ngay tại thị xã". Tôi không tin vào tai mình nữa. "Sao em lại thế. Sức em đủ để vào đại học kia mà. Trên ấy lại có chị có em. Mẹ cũng đã nhờ người tìm mua cho chúng mình một căn hộ nhỏ". Nó kiên quyết lắc đầu: "Em thích nghề giáo viên - lại muốn ở gần bà. Em đã quyết định rồi. Tối nay em sẽ viết thư cho mẹ".

Tàu chạy, nhìn bóng em gái bé nhỏ, lọt thỏm giữa sân ga, nước mắt tôi trào ra: "Nhu ơi nghĩ lại đi em. Chúng mình sẽ được ở bên nhau…".

Thư Nhu viết ngay tối hôm tôi lên trường: "Chị đừng lo gì cho em. Em không giống mẹ và không giống chị. Mẹ luôn luôn theo đuổi cái mà mẹ đã đánh mất. Chị luôn đi tìm những điều chị khao khát - dù có thể chính chị cũng chẳng hiểu nó là cái gì. Còn em đơn giản hơn nhiều. Em bằng lòng với những cái mà mình có. Em sợ những cuộc phiêu lưu, sợ đánh mất mình và hạnh phúc của mình…". Thư của tôi gửi về tới tấp. Những suy nghĩ trăn trở và cả những dự

định về tương lai của hai chị em mà tôi vẽ ra đầy hào hứng đã không được nó chia xẻ. Bình tĩnh và cương quyết nó làm theo ý mình. Mẹ tôi bay về một tháng cũng chẳng thay đổi được gì. Bởi ngoài quyết định của nó, bà ngoại là người ủng hộ mạnh mẽ không kém. Mẹ và tôi đành bó tay.

Tôi gặp anh trong một dạ tiệc. Anh có sức hút đặc biệt đối với tôi. Tôi cảm nhận rõ một dòng điện xuyên suốt từ anh sang tôi. Bất cứ anh ở góc nào, đang làm gì, dù chẳng hề nhìn thì tôi cũng biết rõ… Lại có cảm giác rằng anh sẽ làm được một điều gì đó to lớn hoặc phi thường lắm. Tôi chẳng hề hỏi mình xem anh có đẹp trai hay không - như những lần tôi vẫn nhận xét một cách hờ hững những người đến với mình. Trong tôi lúc này chỉ duy nhất có một điều đang được nhắc đi nhắc lại hàng trăm lần, hàng ngàn lần. Anh ấy đấy!

Nhưng tôi biết giấu cảm xúc của mình - hay chính tôi tưởng thế. Trong trang phục đen, dường như tôi kiêu kỳ và bí ẩn. Chỉ một lần duy nhất đứng đối diện nhau, tôi đã chiếu vào mắt anh. Tôi thả cho cảm xúc của tôi được tự do. Ngay sau cái nhìn đó, tôi quay đi, rời bàn tiệc.

Đêm. Tôi ngủ ngon lành. Sáng ra trở dậy tôi bỗng xôn xao về một điều gì… Mùa thu đã trở về sao! Tôi lục tủ quần áo và bắt gặp màu vàng rực rỡ của bộ váy áo ngày nào.

“Ôi mùa thu…”. Tôi giật mình ngẩng lên khi nghe ai đó gọi. Là anh. Anh nhìn vào mắt tôi. Tôi cũng nhìn lại. Trong mắt tôi là những đốm lửa vàng nóng sán đang nhảy nhót lung linh. Dường như chúng tôi đã gặp, đã yêu và đã tin nhau từ lâu lắm rồi - ở một nơi nào đó, từ một kiếp trước nào đó cho đến tận bây giờ vẫn bên nhau!

Tôi nhảy bổ về nhà chỉ để kể cho em gái nghe những cảm

xúc kỳ lạ của mình. Nó chăm chú nghe và mỉm cười đầy vẻ bà cụ non: “Niềm khao khát và tình yêu của chị đã gặp nhau, hòa làm một. Chị có nghe bà bảo không: Gái ham tài, trai ham sắc. Điều đó bà nói về chị đấy!”.

Tôi vội vàng quay trở về Hà Nội. Anh đã đợi tôi ở sân ga từ lúc nào. Tôi ngả đầu vào tấm lưng rắn rỏi, hít hít cái hương vị dễ chịu tỏa ra từ anh và lòng dâng lên một cảm giác lạ lùng. “Chỉ muốn nhắm mắt ngủ trên lưng anh - yên ổn - hạnh phúc.

Tôi ngạc nhiên rồi sửng sốt khi bắt gặp cô gái lạ chờ trước cửa phòng ở của mình. “Tôi đã lấy hết can đảm để có thể gặp chị. Anh ấy là của tôi từ rất lâu rồi - từ ngày tôi còn là một cô bé thích chơi trò hoàng tử công chúa. Ngày ấy chúng tôi đã có chung một đứa con là cậu búp bê tóc xoăn miệng rộng. Anh ấy bảo không thể để thằng bé không cha như anh. Lớn lên anh hứa sẽ lấy tôi làm vợ - suốt đời. Mọi việc gần như thành sự thật thì chị xuất hiện… Chị có thể gặp được người như anh ấy hay tốt đẹp hơn cả anh ấy. Chị thừa sức để làm điều đó. Nhưng tôi thì chẳng bao giờ… Tôi chỉ có mỗi anh ấy thôi - chị hiểu không…?”.

Cố giấu vẻ tuyệt vọng trong đáy mắt, cô gái cúi mặt và lặng lẽ bỏ đi. Tôi không thốt được lời nào để bảo vệ mình, bảo vệ tình yêu của mình. Bàn chân tôi chạm nền đá hoa cứ run rẩy không vững. Ở bên anh, suốt đời tôi sẽ chẳng cảm thấy yêu ổn và hạnh phúc nữa mỗi khi nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của cô ta!

Nhu đã ra dáng một thiếu phụ lắm rồi. Cái bụng tròn tròn nhu nhú, hai tay ve vẩy khoan thai mỗi bước đi. Chị em tôi dắt nhau đi chợ. Nó thèm ăn đủ các thứ linh tinh. Tôi dốc tiền ra mua cho nó hàng lô hàng lốc các thứ quà, ăn đến mấy ngày chả hết. Nó bắt tôi ngồi rồi tự mình thu vén dọn

dẹp căn nhà nhỏ sạch sẽ tinh tươm đến phát sợ rồi chốc chốc lại ngong ngóng ra cửa. Tôi phát nhẹ vào vai: “Sáng nay chồng em đã nói là trưa không về - sao còn mong gì nữa”. Nó cười ngượng nghịu: “Em biết vậy mà vẫn cứ mong…”. Bà đón chúng tôi từ ngõ, nghe tôi kể tội nó bà móm mém cười: “thì nó bao giờ chẳng thế. Chồng bận công tác đưa sang đây với bà mà cứ ngóng ra ngóng vào. Mà chị mày lớn đầu còn dại, chẳng hiểu gì sất. Khi con Nhu đòi học cao đẳng bà biết ngay. Nó với thằng Huy quý yêu nhau từ thời còn lê la nghịch đất. Sáng nào thằng ấy chẳng sao rủ con Nhu đi học… Chả là con bé này sợ ngỗng đuổi mà…”.

Bà lại nấu canh rau tập tàng, ép chúng tôi mỗi đứa ăn thêm lưng bát cơm rồi gạt đũa chép miệng: “Mẹ mày thì có lẽ bà chết mới về. Chị em ruột thịt phải thương xót đùm túm nhau con ạ - Mà con bảo đưa người yêu về cho bà xem mặt đâu? Chúng mày tổ chức đi, bà còn khỏe, bà lên bế cháu cho…”. Bà vừa nói chuyện vừa gà gật ngủ. Bà đã già quá rồi còn gì… Tôi cảm thấy trên vai mình thêm một gánh nặng phải mang. Cái Nhu kéo tôi vào buồng, vạch khoe cái bụng tròn thu lu nổi rõ một đường sọc nâu nâu. Gương mặt nó nghiêng nghiên như lắng nghe mầm sống cựa quậy trong mình và tràn trề hạnh phúc. Bỗng dưng tôi liên tưởng em gái tôi với cô xa lạ hôm nào.

Thả lá thư vào nhà anh, tôi thấy trống trải và bơ vơ lạ lùng. Giờ này chắc anh vẫn mỏi chân chờ tôi ở chỗ hẹn. Anh trở về nhà đi. Rồi bùa yêu sẽ hết, anh sẽ chẳng thể nhớ gì về em. Và anh sẽ trở về với cô gái ấy - người đã gắn bó với anh từ những ngày thơ ấu…

Tôi cùng bộ váy màu thu nhiệm màu cứ đi lang thang trong phố. Vừa đi vừa nức nở, tôi cồn cào mong sẽ có một người nào đó - như anh - nhận ra tôi và khẽ gọi: “ơi Mùa thu!”.

Table of Contents

Bùa Yêu - ThÃ¹y DÆ°Æ¡ng 1